

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2964/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Славиша Вукосављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарства правде - Управе за извршење кривичних санкција са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж1 185/20 од 10.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж1 185/20 од 10.02.2021. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П1 5292/11 од 29.01.2020. године није дозвољено понављање поступка у овој правној ствари по предлогу тужиоца АА из ... од 31.12.2018. године (став 1. изреке). Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.500,00 динара (став 2. изреке).

Решењем Вишег суда у Београду Гж1 185/20 од 10.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П1 5292/11 од 29.01.2020. године.

Против другостепеног решења тужилац је благовремено изјавио ревизију из разлога прописаних одредбом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење на основу члана 412. у вези члана 399. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 25/04, 111/09) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Поступак чије се понављање тражи покренут је тужбом поднетом 30.11.2011. године а правноснажно завршен доношењем другостепене пресуде 01.03.2013. године,

па је поступак у овој правној ствари спроведен по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у Службеном гласнику Републике Србије бр. 125/04 и 111/09 који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. ЗПП објављен у Службеном гласнику Републике Србије број 72/11 (који је ступио на снагу 01.02.2012. године). Одлука о ванредном правном леку, у које спада и предлог за понављање правноснажно окончаног поступка, доноси се применом Закона о парничном поступку који је важио у време доношења одлука којима је поступак правноснажно окончан.

Како је одредбом члана 412. став 4. ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ бр. 111/09) прописано да је ревизија увек дозвољена и против решења другостепеног суда којим је правноснажно одлучено о предлогу за понављање поступка, то је ревизија тужиоца дозвољена, па нема законских услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној.

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5292/11 од 03.12.2012. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена, да му на име накнаде штете због мање исплаћене плате за период од 01.01.2007. до 30.10.2009. године исплати појединачне месечне износе са припадајућом каматом. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1438/13 од 01.03.2013. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда.

Дана 31.12.2018. године тужилац је поднео предлог за понављање поступка из разлога прописаног одредбом члана 426. став 1. тачка 11. новог ЗПП, сматрајући да је стекао могућност да употреби одлуку Европског суда за људска права у предмету Мирковић и други против Србије (тужилац је означен као седми подносилац представке у том предмету) бр. 27471/15 од 26.06.2018. године исправљене 13.11.2018. године а која би могла утицати да за тужиоца буде донета повољнија одлука, обзиром да је том одлуком проглашена прихватљива представка подносиоца (и овде тужиоца) и да се сматра да је дошло до повреде члана 6. став 1. Конвенције у вези са неуједначеном судском праксом домаћих судова.

Првостепени суд је одржао рочиште по предлогу за понављање поступка након чега је донео решење којим није дозволио понављање поступка, а Виши суд у Београду је потврдио првостепено решење. Нижестепени судови су при одлучивању заузели правни став да наведеном одлуком Европског суда за људска права није одлучено о истом или сличном правном односу, већ је утврђена повреда права из члана 6. став 1. Конвенције због неуједначене судске праксе, па нису испуњени услови за понављање поступка прописани одредбом члана 422. став 1. тачка 10. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да у конкретном случају нису испуњени услови за понављање поступка на основу члана 422. став 1. тачка 10. ЗПП јер наведеном одлуком Европског суда за људска права није одлучено о истом или сличном правном односу, већ је утврђена повреда права из члана 6. став 1. Конвенције због неуједначене судске праксе домаћих судова.

Наиме, како се одлука о овом ванредном правном леку доноси применом Закона о парничном поступку који је важио у време доношења одлука којима је поступак правноснажно окончан („Службени гласник Републике Србије“ бр. 125/04 и 111/09, који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП „Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 и 55/14) то произилази да разлог на који се тужилац позива у

предлогу за понављање поступка није ни био прописан наведеном одредбом члана 422. став 1. тачка 10. ЗПП, већ је новим законом, који се не примењује у конкретном случају („Службени гласник Републике Србије“ бр. 72/11, 49/13 и 55/14), одредбом члана 426. став 1. тачка 1. прописан додатни услов за понављање поступка из тог разлога - да се ради о повреди људског права које је такве природе да је могла бити од утицаја на доношење повољније одлуке за странку која тражи понављање поступка.

Са изнетих разлога, неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права од стране другостепеног суда у побијаном решењу, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. ЗПП.

Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић